

Kézilabda az elődök nyomdokain

A városunkban év elején beinduló kézilabda-utánpótlásneveléssel foglalkoztunk már a Kölyökidő rovatunkban és az Újévi Sporthíradóban is. Ezúttal az iskolás korosztály edzését látogattuk meg, és visszatekintettünk a zirci kézilabda múltjára.

Álmosan indul ez a hét, de a gyerekek egészen frissek, üdék, kezükben a kislabdával zsámolyról zsámolyra pattanva végzik a különböző gyakorlatokat. Az óvodások kezdik a programot, aztán haladunk a korral, következnek az iskolások *Ducza Árpád* vezetésével. A fiatal testnevelőt először is arra kérjük, beszéljen egy kicsit magáról, hiszen nem olyan régóta dolgozik városunkban.

– Három éve élünk itt a családommal, egy munkahelyi áthelyezéssel kerültem Zircre. Előző munkahelyemen, Mezőtúron általános- és középiskolában is tanítottam. Nagy kézilabda hagyományokkal rendelkező iskolák voltak ezek, tehát volt mire alapoznom a szakmai tudásomat. Örülök, hogy újra ilyen kicsi gyerekekkel foglalkozhatok, hiszen ők a jövő nemzedéke.

Ducza Árpád, a III. Béla Gimnázium testnevelő tanára

A sík vidékről hegyek közé érkező testnevelő alapvetően az első és második osztályosokkal foglalkozik, de van egy-két harmadikos, negyedikes is a csoportban. Az óvodásokhoz hasonlóan ennél a korosztálynál is az alapok lerakása a cél. – Látszik, hogy van gömbérvük a gyerekeknek, de a labda-fogásmódokat még annyira nem ismerik. Ezeket elsajátítjuk, majd megtanuljuk a játék alapelemeit. Először a technikai alapokat kell megtanulni, és ahhoz hozzá tudjuk tenni a taktikai elemeket, aminek a későbbiekben – amikor már magasabb szintén űzik a sportágot – nagyon is hasznát tudják venni – avat be minket Ducza Árpád az edzésprogramba, a szakmai munka részleteibe.

Jó hangulatban zajlanak az edzések, a gyerekek előszeretettel vesznek részt a foglalkozásokon

Mintegy húsz gyermekkel dolgozik a szakedző ebben a csoportban, és kiemeli, hogy jól haladnak, a gyerekek gyorsan tanulnak, fogékonyak az új feladatokra. Folyamatos a csatlakozási lehetőség, szeretettel várják az új jelentkezőket. Nem szabad elfeledkezni arról, hogy a „Zirci Sólímok” is a világ egyik legjobb klubjának, az MVM Veszprémnek az utánpótlását képezik, így az sem kizárt, hogy a fiatalok utóbb majd odakerülnek a „top csapatba”, ahogy arra már a múltban is volt több példa.

Erről a legtöbbet *Kirsch Ábel* tudna mesélni, akinek több tanítványa is NB I-es játékos lett később, *Gyurka János* pedig tagja volt annak a magyar férfi kézilabda-válogatottnak, amely éppen harminc évvel ezelőtt világbajnoki ezüstérmet szerzett. Az általános iskola nyugalmazott pedagógusa elfogadta a meghívásunkat az edzésre, és egyébként is nyomon követi az utódok munkáját.

– Volt olyan testnevelő kolléga, aki azt mondta, hogy a jó levegő – válaszolja a tanár úr arra a kérdésemre, hogy minek tudható be, hogy ennyi tehetséget adott városunk a magyar kézilabdának. Majd előáll a saját magyarázatával is: – Valószínűleg annak, hogy dolgoztak, ambicionáltak gyerekeket, és ebből alakult ki ez a jó eredmény. 1967-ben kerültem Zircra. Nem voltam testnevelő, de a sporttal mindig is szimpatizáltam. Elsősorban a labdarúgással, ezt a sportágat azonban a tanórák keretében nem lehetett oktatni, mert nem voltak hozzá adottak a feltételek. Ezért inkább a kézilabdát választottam – idézi fel zirci pályafutása kezdeteit a pedagógus, majd sorolja az elődök neveit, akiknek a nyomdokain elkezdődött a munka. Személyesen őket nem ismerte, a munkásságukat viszont igen.

Kirsch Ábel, az általános iskola nyugalmazott pedagógusa

A kézilabdához is meg kellett teremteni a feltételeket: – Nem volt kapunk, hálónk, az úttörő olimpiai meccseket a szakképző iskola udvarán rendeztük meg, mert a kézilabda abban az időben még kimondottan szabadtéri játék volt. Aztán a Reguly Általános Iskola hátsó udvarán létrehoztunk egy salakos pályát közvetlenül az épület mellett. Amikor az ablakok nyitva voltak, és a játék hevében elhangzott egy-két, a pedagógus füleknek nemkívánatos szó, azt mondták, hogy menjünk el innen, mert itt nem lehet órát tartani. Így hát kimentünk a Rákóczi térre, amely akkor még murvás volt, és ott a szorgalmazásomra megépült egy aszfaltos pálya – emlékszik vissza a kezdetekre. A sok munka gyümölcse beérett, mert a zirci csapat második helyezést ért el a megyei diákolimpián. A névsort a mai napig jegyzi emlékezetében: *Cziráky Zsolt, Áment István* – ők ketten NB I-es játékosok lettek –, *Petrovics Tibor, Herk Csaba, Szabó László, Biber István, Asbóth Attila, László Zsolt*.

Megnéztük, hol volt az a bizonyos salakos pálya, ahol elkezdődött a kézilabda...

Kirsch Ábel tevékenységét életműdíjjal ismerték el, és Veszprém megye diáksportjáért is kitüntették. Örül, hogy most két lelkes pedagógus újra felkarolta a nagy hagyományokkal rendelkező zirci kézilabda ügyét, és fontosnak tartja, hogy már óvodás korban foglalkoznak a gyerekekkel. Örömet fejez ki a megújult burkolatú tornateremmel kapcsolatban is, egyben reméli, hogy a jövőben egy új tornacsarnokkal lesz szabványméretű pálya is, amelyen lehet rendezni kézilabda-mérkőzéseket.

A tanár úr hasznosan tölti a nyugdíjas éveket, továbbra is foglalkozik méhekkal, van szőlője, kertészkedik, megtartotta a régi falusi tanítók szokását. Unokájától sem áll távol a sport, ő azonban a labdajátéknak a vízi változatát választotta, Kölyökidő rovatunkban már találkozhattak vele az olvasók.

A gyerekek gyors fejlődéséről számol be *Nagy Tibor* testnevelő tanár, a zirci kézilabda-foglalkozások vezetője, amikor az elmúlt időszak tapasztalatairól kérdezzük. Épül a közösség, a csapat, gyermekdalokkal frissülnek fel az edzőmunkát követően, jó adottságú gyerekekről és nagyon lelkes szülőkről beszél az óvodás korosztály edzője, és reméli, hogy ez még sokáig így is marad.

Nagy Tibor és óvodás tanítványai – szépen épül a kézilabdás közösség

Fotók: SKB

Riport: Kelemen Gábor